

JÁSZBERÉNY RÉGI POLGÁRMESTEREIRŐL

A leköszönt évszázadra visszatekintve Jászberény város élén álló polgármesterek sorából négy személy nevét emelem ki. Nem ragaszkodtam teljes értékű életrajzokhoz, csak mozaikszerűen ragadok ki korokra, reájuk a városlakókra vonatkozó eseményeket. Ezekből kerekedik ki elénk az akkori valódi városkép, mely egyszerre állt össze történelemből, és lakóinak mindennapjából. Egy személyt csak hírből, a másik három városvezetőt személyesen ismertük, s bizony változatos évtizedeket éltünk át velük a XX. század folyamán.

Pintér Mihály

Városunk főterének egyik dísze, a Bundás-kút, az ő polgármesterségének emlékét őrzi. Ott állt a piactér alvégi részén úgy 1908-tól. Gyermekkoromban az öregek még Pintér – kútjának nevezték városszerte. Mi, alvégi gyerekek a 20-as években iskolába menet – jövet elmentünk mellette. Akkor még a kút fényes, sárgarézcső kifolyói ontották a jóízű artézi ivóvizet. Hogy a kút talapzatában miért éppen juhászember állt szoborként kifordított bundában, báránnyal a lábánál? Egyszerű a magyarázata: Pintér Mihály uram hétköznapi juhászból lett a város első embere hajdanában. Nem könnyű dolog hírré, témává válni, mert a hírválásnak valami oka van. Hát Kása Pintér Mihály uram ilyen szükséges valamivel bőven rendelkezett. Gyermekkoromban az alvégi öregek, akik ugyanazon a leszármazási ágon való nemzedékből voltak, nyári estéken a ház előtti kispadon gyakran szóbahozták Pintér Mihály nevét. Még az itt élő retyerutyája is úgy szólt róla, hogy nem volt sandaság nélküli ember. Szájon forgott, hogy annyi hold földet szedett már össze, ahány birkát őrzött valaha. No, meg szerintük a nevét viselő kút, meg a saját magát mintázó szobor főterre való odabiggyesztésében is bizonyára ludas volt ökelme. Vasárnap itt vonultak el a misére a fekete ünneplőbe öltözött módos gazdák, meg a Pálinkás – csengettyűnél lévő emberpiacra özönlő mezítlábasok. Csak kell, hogy egy pillantást a kútjára odavessenek! Lám, az ember fia milyen galád! A Felvégen meg azt beszéltek szélteben – hosszában, hogy egynek számolja a város földjét a sajátjával, s élvezi mindkettő hasznát.

Az ezredfordulón a városi közgyűlésen három milleniumi tanyasi iskola építését szavazták meg. A négyszállási iskolához Pintér Mihály saját földjéből adott ajándékba telket. Ezt várták csak a kákán is csomót keresők! A Jászság c. hetilap vezércikkének írója bizony nem vallotta, hogy ajándék marhának ne nézd a fogát!

Ezt írta a telekről: „Szikes, vízjárta, rongya föld, istentelen helyen. A gondatlan módon felhúzott, össze is rogyott iskolaépület újabb botrányt kavart, mert a lakosságra kivetett pótdoból emeltek új épületet új helyen.” (Az összedőlés idején azonban már nem Pintér, hanem Koncsek István volt a polgármester.)

A népes tanyavilág az iskola már csak emlék, de Pintér földje elnevezés ma is él. Kevesen, de vagyunk, akik még eredeti helyén, (a mai főtéri áruházzal éppen szemben) teljes pompájában láttuk a Bundás – kutat, ittuk a vizét. Emlékszem, hogy alkonyatkor hangos volt a kút környéke, vidám cserfes nyelvű lányok tereferéltek itt, karjukon fényes rézkannákkal. Hol van már az a világ, amikor piacolók, vándorlók szomját oltotta a kútnak áldott vize? Úgy vélem, ezért a szép, maradandó emlékekért mégis Pintér Mihályt illeti a köszönetünk.

Friedvalszky Ferenc

1919-ben Jászberény város képviselő-testülete választotta polgármesterré. 1920-ban a város lakossága nevében már Horthy Miklós fővezért köszönti, mint a város első embere. A Trianon utáni Magyarország legválságosabb időszaka az 1920-as, 30-as évek városunkban is. Szanálás a hivatalokban, keresethiány, életrívó csökkenés. Kevesebbet ettek-ittak az emberek, rosszabbul ruházkodtak. Folt hátán folt a szegény sorsú gyerekek gúnyjában, s hivatalból már 15 éves korukban megkaphatták a cselédkönyvet. Üres volt a pénztára a városnak, annyira úr volt a pénztelenség, hogy a városvezetésnek jövedelemforrás érdekében még a pálinkafőzés jogának visszaszerzéséért is harcolnia kellett. Késett az adók befizetése, így sokszor a városi alkalmazottak nem kapták meg fizetésüket a szokott időben. Az alkalmi szükségmunkára sokszoros túljelentkezés volt az emberpiacon. Hol volt itt a kiút? A polgármester úr támaszkodhatott a város polgárságának hajtóerejére, valamint a városkörnyéki földbirtokos osztály segítőkészségére. Ilyen körülmények között vágott bele a város 1925-ben Faluszövetség címen háromnapos kiállításba a kultúra, mezőgazdaság, ipar, kereskedelem felvonultatásával. Valósággal megpezdült az élet. Az iskolák tantermeiben a tanulók munkái voltak kiállítva, az iskola udvarokban pedig gazdasági termékeket, iparosok, kereskedők portékáit mutatták be. Az iskola kiállításán a sláger egy szépen megmunkált lakat volt, elejét betűkoszorú díszítette. A neves vendégeket kalauzoló polgármesterünk szeme rögtön

megakadt a lakaton. Mi, gyerekek körülállva lestük a furfangos lakat kinyitásával bíbelődő városvezetőt. Tapogatta a betűket, mint tót a hajnalt, de bizony a lakat nem nyílt. Egy kisinas meg csak leste, majd udvariasan elkérve saját alkotását, s pillanatok alatt kattant a zár. A polgármester úr nevetve barackot nyomott a fejbűbjára, markába csúsztatott valamit, és megdicsérte ügyességét. A bénultság tovább oldódott, ez időtájt újraéledt a vendégfogadás, mint régen. Zadravec Ferenc püspök 1926-ban a Barátok – terén kultúrházat szentelt, melyet a ferences atyák, a Jászság kultúrájáért cselekvő jász fiatal írók, festőművészek, ügyvédek, jogászok összefogása valósított meg. 1928-ban Klebelsberg Kunó kultuszminisztert üdvözlöttük a városháza előtt. Neki köszönheti sok állástalan jászberényi fiatal tanító is, hogy az általa életrehívott 5 ezer tanyai iskola kenyérhez juttatta. Ebben az időben közel egy millió volt az írástudatlanok száma Magyarországon.

Olyan fogadásra, mint a 20-as évek vége felé volt, nem sokra emlékezem. A főtéri Pálincás kerestől 25-30 fényes hintó indult egyszerre a vasútállomásra, magas rangú vendégünk, képviselőnk, gróf Apponyi Albert elé. Mi, polgárista lányok is mindig sorfalat álltunk, az üdvözlő beszédet Friedvalszky polgármester úr mondta. Eleget tett ő ennek a feladatának városi hazafias ünnepeken, iskolavizsgákon, olvasókörokbén, jótékonysági bálokon, teadélutánokon is. A polgármester úr ebben az időben fiatal, jó külsejű, magas termetű férfi volt, elegáns, mindig alkalomhoz illően öltözött. 1926-ban a tanévzáró vizsgáinkon a szülők mellett a hivatalos előjáróink is megjelentek, ezzel még ünnepélyesebbé téve számunkra az eseményt. Nyílt a tanterem ajtónk, és megjelent Friedvalszky polgármester úr, Erdős plébános úr kíséretében. Kölcsonös köszöntéskor a polgármester üdvözlő mondatai kedvességet, biztatást árasztottak felénk, de aztán jött a fekete leves. A plébános úr kezdte a feleltetést a hittan vizsgával, - emlékszem – imígyen: Na, te kemence kenyér fejű gyerek ott a 4. pad szélén, hát tudod-e, hogy mi végre teremtette Isten a világot. Persze, hogy nem tudott egy árva szót sem kinyögni az ártatlan ilyen dörgedelem után. Mi dermedten lestünk, a vendégek is zavartan feszengtek. Szerencsére aztán mégis sok kéz emelkedett, hogy megfeleljen a feltett kérdésre, így a továbbiakban simán, szépen zajlott a vizsga. Gyerekfejjel is fel tudtuk már mérni, hogy a két előjáró nem azonos emberi tartású. Friedvalszky polgármesternek is voltak ellenlábasai. Újságcikkben fessegették, hogy a város fogatát nemcsak hivatalos útra, hanem vizitelgetésre is használja, csak a szőlőjébe jár magánfogatán. Becsülve középút tartásáért lényegesen nagyobb többségben voltak hívei. A Borsóhalmi úton (mai Ady út) lévő villáját emberáradat vette körül, amikor felnőtt fiát temették. Ezt a csapást különösen felesége, Erzsike néni sohasem heverte ki. Megcsendesedett a ház, miután leányuk Budapestre ment férjhez. Magas rangú vejük révén a polgármester úr ék gyakran voltak

hivatalosak a kormányzóné várbeli garden party-jára. Az ő polgármestersége idején is akadt azért botrány! A városi képviselőtestület tagjaival eltérő vélemények néha viharos közgyűlést eredményeztek. Emlékezetessé vált Baráth Endre, városi képviselő a közgyűlés elé tárt indítványával. A „két kenyeres tisztviselő” elbocsátására tett javaslatot, mondván, hogy hozzák bátran nyilvánosságra, kik azok, akiknek a rovására másoknak is kenyeret tudna adni a város a 30-as évek nehéz megélhetési viszonyai között. Darázsfészekbe nyúlt!

Legtöbb bennszülött jász tisztviselő élükön a polgármesterrel – módos házzal, földdel, szőlővel rendelkezett. Ezeknek a jómódú embereknek feleségei a Nőegylet keretében városszerte száz számra éhező iskolás gyerekeket ebédeltettek, télvíz idején meleg ruhával, élelemmel, tüzelővel sok nyomorgó családon segítettek. Adakoztak maguk is, adományt gyűjtöttek önzetlenül, fáradhatatlanul. Hamvába is holt a találékony képviselő indítványa! Hej, pedig ha a kárörvendők a jövőbe látnak akkor! Ugyanis nem kisebb személyt, mint a majdani világ Szolnok megyei főispánjukat hurrogták le ott, akkor. Jutott bizony Friedvalszky polgármester úrnak is bőven a városban állástalan diplomás, okleveles polgár. Közülük sokan még a heti 6 pengős ínségmunkát is elfogadták, ezért is „alázatos tiszteletem” volt a köszönő szó. Amikor húsz szegény jelentkező várt közmunkára, s csak öt kellett, volt kemény válasz is: Vagy mindannyian, vagy senki! A korgó gyomrú szegény más szemszögből mérte az összetartást. Ebben az időben egy állástalan gimnáziumi tanár először házi tanító, majd óraadó helyettes tanár lett. Végre, de még más városban, gimnáziumban taníthatott, s csak ezután volt számára tanári állás a jászberényi gimnáziumban. Pályaképe éppen így alakult Simon András középiskolai tanárnak városunkban a 30-as évek derekán. Kezében a diploma, de állástalan, gimnáziumba járó, gyámolításra szoruló diákok házi tanítójaként teszi meg az első lépéseket. Ezután a helybeli polgári fiúiskolában óraadói minőségben dolgozott, majd Sopronban kötött ki, egyházi gimnáziumban lett helyettes tanár. Jászberénybe visszatérve végül állami kinevezést nyer, s lesz a gimnáziumnak kiemelkedő tanár egyénisége hosszú éveken át.

A járásköri tanítógyűlésről azt írja a korabeli Jász Hírlap: „A tanítók eszem-iszom nélkül távoztak a gyűlésről” Bizony a város életének egy szelete volt ez is.

A 30-as évek felejthetetlen élménye volt, amikor a városi Nőegylet meghívására Tüdös Klára, az Operaház híres ruhatervezője idelátogatott. Nem jött üres kézzel! A magyar motívumokkal, magyaros szabású ruhakölteményeit a Kultúrházban állították ki a lányok, asszonyok legnagyobb örömére. Bár az akkori jövedelmi viszonyok a vásárolgatást nem igen tették lehetővé, de nyoma mégis maradt. Szíves szóval tanácsolta Tüdös Klára, hogy viseljünk

rános parasztszoknyát a piacon kapható képfestő vásznakból. Sőt, Jász Bálon, előkelő esküvőn már fel- felbukkant eredeti Tüdős Klára tervezett ruhacsoda is.

Zarándok utat szervezett Amerikába a helybeli Nőegylet. A résztvevők magyar ruhában pompáztak a tengerentúli Kossuth szobor előtt. Csodákat meséltek Szabó József bankár feleségének, Tarnay Cecíliának a Tüdős Klára készítette ruhájáról.

1940 májusában Friedvalszky Ferenc megromlott egészségi állapotára hivatkozva 6 hónapos betegszabadságra ment, majd nyugdíjba vonult. A városi képviselő testület ideiglenesen Pénzes Sándor városi főügyészt bízta meg a polgármesteri teendők ellátásával, mert benne látták az utódot is.

Pénzes Sándor

1940-től 1945 márciusáig töltötte be polgármesteri tisztségét, amikor a II. világháború eseményei senkit és semmit nem kíméltek már. Több mint 30 évet állt Jászberény város szolgálatában, ebből 26 évet, mint városi főügyész töltött be. 1935-től gyakran jártunk a főügyészi irodájában az álláskérő kérvényeinkhez szükséges okmányokért. Roppant udvarias, kedves volt. Egyszer azt találta mondani, hogy ilyen fiatal csinos lányok ne állást kunyeráljanak, hanem menjenek férjhez.

Megrökönyödve hallgattuk, mert a vallás és közoktatási miniszter az állásért folyamodó tanítónőknek alkalmazás helyett ugyanezt tanácsolta. Erre jókora tömeg állástalan tanítónő verődött össze. Budapesten, s a miniszteri iroda erkélye alatt fakanállal hadonászva férjet követeltek. Tőle távozóan csak a folyosón merre valamelyikünk kinyögni: „Nahát, ez az aranykakas!” Így hívták a háta megett. A bennfentesek azt mondták azért, mert a bankos Weisz családba nősült. Korán megözvegyült, s nem is házasodott többé. Ismert volt, hogy naponta felkereste fiatalon elhunyt felesége sírját. Magányosságát rokoni és baráti kapcsolatokkal igyekezett feloldani. Az Úri Kaszinó minden napos vendége volt. Ma lehet, hogy belekötnének természetbe, de elegáns öltözetével, ezüst fogantyús sétabotjával egyéniség volt, aki tekintélyt szerzett és meg is tartotta. Gyakran lehetett látni a templom melletti parkban városházi beosztottjaival is üldögdélni vagy sétálni. Szívesen szót váltott az utcán is a járókelőkkel. Ő, aki igazán tudója volt évekig tartó állástalanságunknak örült, amikor már kinevezéshez jutottunk. Módos polgár házában kényelmét az idős, gondos házvezetőnő biztosította, egyszerű módon élt, a városban gyalogosan közlekedett, utazásakor bérkocsi vitte, hozta a vasútállomásra. A rendkívüli idők különleges feladatokat róttak a közigazgatásra. A katonai behívások miatt most tisztviselő hiány van, kiegészítő munkaerőt

alkalmaznak. A lakosság tömegével keresi fel ügyes bajos dolgaival a városi hivatalokat. Beszolgáltatási kötelezettség, jegyrendszer, gyors hadisegély, menekültek fogadása, árdrágítás megfékezése, mind égetően sürgős. Pénzes Sándor frontra induló csapatokat búcsúztat, visszatérőket fogad a Főtemplom terén. Még a nehéz időkben is megnyitja a Jászsági festők VII. kiállítását. Ünnepi megnyitójában kéri a támogatásukat, képeik vásárlására buzdít. Az újságok azt írják, hogy Jászberényben kitűnő kezekben van a közigazgatás, még is megtörtént, hogy a közvélemény a polgármester úrral nyíltan is szembe fordult. Először, amikor bejárta a várost az a hír, hogy a pótdóterhet 150%-ra emelik. Szerencsére a városvezetők idejében közös megegyezéssel kimondták, hogy 100%-osnál a város magasabbat nem tud elviselni. Ennél jóval nagyobb port vert a cigányok ügye. Még az előző polgármester feladata lett volna, hogy a város végén vízben álló cigánytelep számára új helyet jelöljön ki. Ezt a feladatot az utód Pénzes Sándornak kellett megoldania, be is telepítette az egész tábor a Szelei út végére. Az érintett környéklakók ezért szünet nélkül, úton – útfélen a polgármestert szidalmazták, hosszú évtizedekig hánytorgatták a sérelmüket. A II. világháborús események egyre nehezebb feladatokat rónak a városvezetésre. A zsidótörvények végrehajtása, a menekültekkel felduzzadt városi lakosság ellátása. Ijesztően fogyott az élelemkészlet, mivel a Jászság háborús hadtápterület volt. Pénzes Sándor rövid polgármesterségének legnehezebb szakasza volt 1945 januárja. A város ismert munkásvezetői, élükön Tóth György Istvánnal az orosz városparancsnokság segítségével kezükbe ragadták a hatalmat. 1945. március elsején lemondatták Pénzes Sándort, helyét Tóth György István jászberényi illetőségű úri szabó tölti be új polgármesterként. Lám, lám, milyen forgandó is a világ! Ő ebrudalja ki a város törvényesen megválasztott ünnepélyesen beiktatott, jogi végzettségű polgármesterét, aki évtizedeken át szabóműhelyének küszöbét taposta kuncaftként. Ami még reá várt: nyugdíjelvonás, házának kiigénylésre bocsátása.

Tóth György István

Velük szembe szomszédok voltunk a Rózsa utcában. Egyszerű házban laktak, de észrevehető volt életvitelükön, hogy nem az átlag, gazdasági válsággal küzdő iparos volt. Szabó műhelye az akkori szokásoktól eltérő módon nem a házuknál volt, hanem bent a központban, a Lehel – szálló üzleti során. Itt dolgozott estig, így a jószomszédi viszonyt inkább csak feleségével és apró leánykájával tartottuk. Nyári estéken a kispadon megindult a sustorgás, hogy van itt valami titokzatosság is. (1919-ben, a Tanácsköztársaság idején tanácsstag és jegyző volt.) Idős szomszédék azt állították, hogy nehezen elalvók, s azt vették

észre, hogy hetente kedd este, 11 óra tájt bizony nyitogatják Tóthék ajtaját. Biztosan a régi kapcsolatok, vélték sokatmondóan. Ki nevetett, ki legyintett, hol van már 1919! Hogy mégis ténszerű volt 1926-ban az álmatlankodó Rózsa utcai öregek fülelése, az bizony 1945-ben igazolást nyert. Lám, újra jelentős pozíciót tölt be Tóth György István városunk életében.

Nem volt könnyű dolog 1945 tavaszán Jászberényben sem a polgármesterkedés. A városban dúló kenyér, tüzelő petróleum hiány okozói az árdragítók, piaci hiénák, akik még azt a keveset is elorozzák, ami megmaradt. Az új polgármester a háborús károk összeírásával a város tanítóságát bízta meg, s egypár cipőtalpat ígért fizetségül, ami bizony csak az ígéret szintjén maradt, sose kaptuk meg. A kukoricacsutka igénylése is zátonyra futott a tanítóságnak. Egyszerű, érthető módon indokolt a városháza, miszerint az csak a dolgozóknak jár, a tanító nem dolgozó. Se „cipőtalp”, se „csutka”, de lett B listára helyezési okmány jó sok városi tisztviselőnek. Népbírósi ítéletek, két megélhetésük felülvizsgálata alapos tisztogatást végzett. Bizony eltűnődve olvastam B -listára tett férjem papírján a régi utcaszomszédom aláírását. Más lett a polgári értékrend. Akármerre néztünk újsütetű, frissiben bekapcsolt városi vagy idegenből érkezett vezető trónolt mindenhol. A feszültség sokszoros volt, nehéz volt a broszúrákon iskolázott előadók szónoklatait hallgatni megállás nélkül, és féken tartani a kivezényelt iskolásokat, amikor sok ilyen elhangzott: „jaj, az imperivanilistáknak”.

Bármilyen meglepő is, önmutogatás, szereplési vágy nem túlzottan volt jellemző Tóth György Istvánra. Velünk járta kezdetben a pünkösdi, úrnapi körmenetet, mint városvezető, Ő fogadta bérnyálásra a városba érkező egri érseket. Minden jól ment, volt sorfal, virágcsokor, de az egyházi méltóságnak is le kellett nyelnie a káplánnak kijáró tisztelendő úr megszólítását. Polgármesterünk dicséretére legyen mondva, szerény kétablakos házában lakott továbbra is. Nagy kártyás hírében állt, de este 7 órakor ha nyert, ha veszített, elnézést kérve befejezte és hazament. Megtiszteltetésnek vette, ha vendégségbe, vacsorára meghívták, így a szamaras fuvarozót, Kaudesz bácsit is megtisztelte feleségével együtt. Voltak ott még régi, nem is akárki más vendégek is ilyenkor! Az már persze csak csacska fecsegés volt a városban, hogy a vendéglátó szamarat vágott, amit akkor ugye nem disznótornak, hanem számartornak hívnak. Azért időzik emlékezetem hosszasan Kaudesz bácsinál, mert a háború utáni rendszernek érdekes, kételtű egyénisége volt. Reggel maszek módra fuvarozott szamaras kocsijával, szabadság szóval köszönt városszerte. Nem egy esetben, délben már röpgyűlést tartott az utcasarkokon. Úgy biztosított délidőben hallgatókat, hogy erélyesen toborozta a különböző világnézetű utcabelieket. Aki nem tudta, miért van a szárazság, az most megtudhatta azért, mert a kulákok kutakat ásnak a földjeiken.

Gyerekei iskolai értekezletén mindig jelen volt, a szülők jobban várták a hozzászólását, mint a nevelőtestület mondanivalóját. Itt meg azzal győzködött, hogy ne adjuk a lányokat traktorosnak, mert milyen feleség, anya lesz abból, aki egész nap traktoron rázkódik, kormosan, olajosan tér haza. Nem jászosan formálta a szavakat, közlő, kérdő, humorral átszőtt mondatai nagy derűtséget keltettek, hisz az utcákon kitett plakátokon meg lányokat hívtak traktorosnak. Egyszer azonban nagyon kitett magáért! Hogyne lett volna jelen nyolcadikos fia tanévzáróján. Pergett a műsor, természetesen szigorú forгатókönyv alapján, kizárva azt, hogy más is adódhat. Pedig adódott! Az igazgató búcsúztató beszéde után le sem ért az udvari pódium lépcsőjén, amikor Kaudesz bácsi fenn is termett oldalról. „Csak azt akarom mondani, kedves fiaim, hogy sohase felejtsetek, hogy van Isten!” Némáság, dermedtség! Ami kiszivárgott, a „koca” szónok fejmosást kapott, egy közmondással körítve, hogy addig jár a korszó a kútra, míg eltörik. Bóna Antal igazgatónkot azonban másnap leváltották.

Aztán ment az élet tovább az általuk kijelölt úton, gyakran hallhattuk, hogy itt, most mi parancsolunk. Akkor is akadt bizony a város lakóinak ügyes-bajos dolga. Naponta hosszú sor kígyózott a polgármester ajtaja előtt. A vélemények egyben megegyeztek, a polgármester meghallgatja a panaszt, kérését, ha tud segíteni, ha nem, megtisztelő a kézfogása. Azon aztán sorra kerülésig vitáztak, hogy a régi polgármesterek kézfogása csak kényszeredett volt a szegény ember felé. Ennél viharosabb vitát kiváltó téma is adódott, színhelye a városi képviselő tanács közgyűlése volt.

Előterjesztették határozathozatalra Tóth György István jelenlegi polgármester 30 éves nyugdíj jogosultságának megszavazását. Fűlsiketítő láрма tört ki. A régi képviselő testületi tagok azt kiabálták, hogy nyugdíj csak közszolgálatban töltött évek után jár. Akinek volt ilyen attól elveszik, akinek nincs, megadják. Jól is nézünk ki! Szitkokat szórtak egymásra az új és a régi vágású képviselő tagok. Sok lúd disznót győz, végül is Tóth Mihály az új többséggel győzelemre vitte és megszavaztatta a nyugdíjjogosultságát Tóth György Istvánnak. Hamar híre ment a viharos közgyűlésnek, városszerte sokan megrökönyödéssel fogadták a döntést. Eleddig 30 év? Mire? Hiszen az úri szabósága jól jövedelmezett mindég. Tóth Mihály nevet is említettem. Szintén régi mozgalmi ember, szintén szabó mesterséget űzött. Mozi igazgatósága mellett számos tisztséget töltött be. A közvélemény egy része szalonkommunistának tartotta, más része hatalmaskodó Kása Pintér Mihályra ismert benne. Nekünk, tanítóknak bizonyította mindkettőt. Moziba menet Balogh Aladár kollega állt elöl, a gyerekhad élén. Az igazgató a mozi előcsarnokának ajtajánál állt, így vele közölte véleményét. Ma is szó szerint tudom idézni, akkortól bennem feszül, talán a mai napig is. Szóval így hangzott: „Professzorom! Ha

nem táncolnak úgy, ahogy mi füttyülünk, akkor suszterinasokat alkalmazunk az iskolákban.” Az elől álló, jó fülelő tanulók másnap el is játszották a nagyszünetben a lezajlottakat. Egyébként mindenki maradt a helyén, de a gúnyos professzorozást a régi vágású néptanítók soha nem felejtették.

Talán ezek a múltbeli emberek valóban nem voltak többek, mint csupán egy-egy tégl. Bizony gyöngé, tévedő vagy gyarló, ám jócselekedetre is hajlók. Emlékezésem bár a letűnt múlt töredéke, mégis örökül hagyható mondandók ezek. Utána már tanácselnökök következtek.